Ч. 204. Второк 26 (13) вересня 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Чутка про скликане спільних Делеґаций. — Судовий конєць кровавої неділї. — По смерти Столипіна. — Справа марокканьска.

Як доносять з Відня, іменоване нового міністра війни мало вплинути на зміну рішеня скликаня делеґаций. Первістно було постановлено, що делеґациї мають бути скликані на довшу сесию в осени, щоби радили над спільним буджетом на 1912 р. Тепер же розійшла ся чутка, що спільні делеґациї зберуть ся аж в грудни і то лиш на тридневну сесию, на котрій буде ухвалена провізория буджетова.

В суботу відбули ся у Відни дальші засуди виновників розрухів, що брали участь в маніфестациї против дорожнечі, а незвичайно строгі вироки суду карного зробили у Відни велике враженє. Так засуджено 18-літного хлопчиска, що побив 13 ліхтарень, на 15 місяців тяжкої вязниці, а другого 16 літного, котрий кидав камінєм на поліцаїв і при арештованю ставив опір, на 2 роки тяжкої вязниці.

Нинї рано виконано вирок смерти на Баґрові. Перед тим просив Баґров о розмову з рабіном, але зрік ся єї, вчувши, що розмова мусїла би відбути ся в присутности прокуратора.

Військовий суд, що судив Баґрова, тревав дуже коротко, як кажуть, ледви 15 мінут. Послїдні слова які Баґров сказав до судиї, мали бути слїдуючі: Револьвер, яким я стріляв, не був набитий анї порохом анї оловом але слїзми і мученичою кровю російского народа. Вирок смерти приняв Баґров зовсім спокійно.

Хто тепер по смерти Столипіна стане президентом міністрів, поки що не знати, хоч загально говорять, що буде ним Коковцев, теперішний міністер фінансів. Декотрі російскі ґазети приймили навіть досить радісно сю вість, тим більше, що, як кажуть, новий президент міністрів задержав би в своїх руках також і теку фінансів і так мав би справдї в своїх руках найвисшу політичну і економічну власть в цілій Росиї.

Марокканьска справа чи радше переговори між Франциєю а Німеччиною в справі Марокка готові небавком мирно покінчити ся. Як тепер доносять з Берлина, на бажанє Кіндерлен-Вехтера відступлено від обміни нот а розпічнуть ся устні конференциї. Одна така конференция між Камбоном а Кідерлен-Вехтером вже й відбула ся. На ній дійшло до порозуміня в справі територияльних рекомпенсат для Німців і в справі заґварантованя їм свободи їх економічних інтересів в Марокко. Однак всї подробицї сего порозуміня тримають в тайнї, так що досї про него не можна сказати нічого докладнїйше і треба обмежити ся лиш на півурядових увіренях.

Спірними лишили ся лише справи, що відносять ся до конзульскої юрисдикциї в Марокку і до так званих клієнтів чужих держав в Марокку. Франция домагає, щоби всї чужинцї в Марокку підлягали єї конзулярної юрисдикциї. (Клієнти чужих держав, се тї Мароккаицї, що віддавши ся під опіку чужих держав, були виняті з під власти й юрисдикциї султана і підлягали лише власти своєї опікуньчої держави). Француский уряд домагає ся тепер знесеня сего привілею, бо він в многих случаях квестіонує права французского протекторату. Инакше кажучи, Франция домагає ся знищеня мароккаиьскої конвенциї з 1880 р., яка уреґульовала єї справи. Камбон домагає ся також, що по осягненю порозуміня в сїй справі з Німеччиною, она має попирати відповідні домаганя Франциї у инших держав.

Коли у всїх сих справах прийде до порозуміня, годї тепер ще сказати; справи стоять так, що небезпека війни вже минула. Чи довго однак буде тревати новий евентуальний договір в справі Марокка годї сказати, бо конфлїкт економічних і політичних інтересів ріжних европейских держав на африканьскім континентї є занадто скомплїкований, щоби не викликати нових непорозумінь.

Мароккаиьска справа ще не зовсім полагоджена а вже виринає нова може навіть для

Прикрі хвилї.

(З французского — Павла Марґеріта).

Я ждав на мого приятеля Револя на зелїзничім дворци. Коли поїзд впав на стацию, я почав розглядати ся, шукаючи між пасажирами, що виходили з ваґонів, мого приятеля. Станув коло дверий одного ваґона і приглядав ся людям.

Наперед вийшов якийсь товстий добродій з неменше товстою жінкою і двоє незвичайно товстих дїтий. Всї двигали пачки, шалї, ручні валїзи. За ними з трудом зійшла по степенях ваґона груба піступка з дитиною на руцї. За нею послугачі винесли клїтку з канарками і машину до шитя. Опісля зіскочив із степенїв грубий товстий мопс, котрий зачав в одній хвили протягати ся і страшно зівати.

В тій самій хвили в дверцях ваґона показала ся постать Револя, що видав ся менї худощавійшим ніж звичайно. Коли я діткнув ся єго руки, замітив, що була незвичайно горяча і тремтїла.

— Бідний мій Павле! — сказав я — співчую з тобою з цїлого серця.... Таке товариство....

— Алеж нї, нї! — відповів. — Не жалуй мене. Я благословлю в душі тих людий. Коби ти знав, з якою полекшою глядів я на них, коли входили до мого ваґона! Здоровий їх вигляд подїлав на мене як лїкарство по пригодах з божевільним, котрий міг мене убити і цїлої пів години держав мене око в око перед дулом свого револьвера.

— Божевільний? — спитав я здивований.

— Так, божевільний, зовсім автентичний божевільний! Оповім тобі всьо в дорожцї. Тепер хоче ся менї сьміяти зі всього, але тодї....

Ми наняли дорожку і як лише рушили з місця, Револь розпочав своє оповіданє.

Я сїв в Лярош до переділу першої кляси. Напротив в кутї сидів лише один пасажир і дивив ся крізь вікно.

Поїзд рушив, пасажир оглянув ся. Не знаю чому, але єго погляд і усьмішка зробили на менї незвичайно прикре враженє. Подовгасте, трохи криве лице було закінчене роздвоєною козячою борідкою, череп зовсім голий, незвичайно кінчастий на чубку; зелені очи і квасковата усьмішка виявляли якийсь неспокій.

— Чи вам запах не шкодить? — спитав мене.

Я думав, що питав мене про запах тютюнового диму і що хотів закурити. Я відповів неозначеним рухом, як і єго питанє, бо видїв, що в руцї не мав папіроса анї циґара.

Спитав мене знов незвичайно чемно:

— Чую запах мух. Не кажу, щоби то було приємне, але треба привикнути. Ви лїкар? Я заперечив рухом.

Здавало ся менї, що він не повірив. Почав приглядати ся менї уважно з якимсь недовірєм і сказав:

— Я лїкар! Довший час я робив досьвіди над запахом тих літаючих зьвірят; они інтересують мене, бо порушеня їх крил розпорошують у воздусї абсолютну пахучу теч. Я зробив незвичайні відкритя, запах соловія є поганий, люди певно не схотять в то вірити. Найприємнїйший зі всїх запах колїбра.

— Аґа — сказав я, удаючи заінтересованого, але в моїм голосї проявляв ся неспокій.

Справдї я був трохи неспокійний. Глянув крізь вікно, поїзд гнав скоро. Я заглянув до зелїзничого провідника: в часї пів години анї одної стациї. Шукав очима алярмуючого приладу. На жаль, був уміщений над головою незнакомого. Єго очи, що слїдили мене, спостерегли мій виразний погляд в сторону алярмуючого приладу.

Іскорки гніву запалили єму очи. Сказав до мене рішучим голосом:

— Ви лїкар!

— Алеж нї, я не лїкар!

— Чомуж — спитав з дивною льоґікою, яку спостерігаємо нераз у божевільних — чомуж ви дивите ся на алярмуючий прилад?

Розпняв пальто, мимоходом кажучи, дуже порядне, і добув з кишенї револьвер — бульдоґ.

— Ви лїкар?

— Нї! — кликнув я з розпучливою отвертостию, а рівночасно прийшло менї на думку кинути ся на него і вирвати єму оружє з руки.

Европи більше небезпечна — справа окупациї Тріполїса, до чого Ішпанія, як показує ся, набирає щораз більше охоти. Як зачувати, роблять ся в Італії тихцем великі приготовленя до окупациї. Тріполїса. Президент міністрів Фачіолїтті заявив, що для переведеня окупациї треба 40.000 войска й великих грошевих засобів.

Італїяньский уряд повідомив париский кабінет, що він рішив всякими способами боронити господарских інтересів Італїянців в Тріполїсї. Зі сторони Італїянців підготовлює ся також демонстрация фльоти перед Тріполїсом. Оногди над тим кроком була довга нарада в раді міністрів. З Специї вже вийшло кілька военних кораблїв.

Після послїдних вістий справа тріполїска мала навіть вже дуже заострити ся і довести до конфлїкту. Зачувати іменно, що Турки забрали якийсь італїяньский корабель.

Редактор часописи Temps мав розмову з турецким амбасадором в Парижи, котрий заявив єму, що нема бесїди анї о явнім анї о маскованім відступленю Тріполїса Італії. Тріполїс есть коренно музулманьским краєм. Туреччина буде боронити єго завзято. Туреччина може недопустити до висадженя італїяньского войска на беріг в якім небудь місци.

Новинки.

Львів, 25 вересня 1911.

— **Іменованя і перенесеня.** Пан Мінїстер справедливости переніс старшого начальника канцеляриї Фр. Ґрубера з Тернополя до Львова а начальника канцеляриї Мих. Куцериба з Перемишля до Тернополя з іменованєм єго старшим начальником канцеляриї. — П. управитель Мінїстерства торговлї іменував секретаря почтового Казим. Мокржицкого у Львові радником почтовим при маючій отворити ся дирекциї почтовій в Опаві.

— **Похорон бл. п. Є. Е. Филипа Залєского** відбуває ся нинї у Львові. На похорон прибув в заступстві Є. В. Цїсаря Старший Майстер церемоній ґр. Холоневский. Правительство репрезентує Є. Е. п. Мінїстер справ внутрішних ґр. Вікенбурґ, а Коло польске презес Є. Е. др Лев Білїньский

— **П. Прокуратор скарбу** др. Кароль Енґель вернув з урльопу і обняв управу Прокураториї скарбу.

— **Львівский руский театр в Станиславові.** (Саля Єґера ул. Ґазова 47. Початок 7½ вечером).

Ві второк дня 26 вересня „Роксоляна“, опера в 3 дїях з прольоґом Дениса Січиньского. Музика військова.

В середу дня 27 вересня „Паливода“ фарса зі співами і танцями в 4 дїях Карпенка Карого.

В четвер дня 28 вересня „Циганьска любов“ оперетка в 3 дїях Ф. Легара.

— **З Яворова.** Звичайні загальні збори філії Руского Тов. педаґоґічного в Яворові відбудуть ся дня 29 вересня в салї „Народного Дому“. Просимо П. Т. членів явитись в найбільшім числї, бо крім справ біжучих на порядку дневнім буде головна справа Бурси ґімназияльної. — За Видїл: Артим Хомик, голова.

— **Замість папіроса себе підпалив.** Мошко Шнайдер робітник занятий у фабрицї спірітусу на Богданівцї закурював так неосторожно папіроса, що займало ся на нім одїнє, змочене спірітусом. Шнайдер попік ся в наслїдок того так дуже, що поготівля ратункова відставила єго в грізнім станї до шпиталю.

— **В справі ювилею Маркіяна Шашкевича** пишуть з Бережан до „Руслана“: Наближає ся день, в котрім цїла галицка Україна ладить ся сьвяткувати соті роковини уродин першого народного поета Маркіяна Шашкевича. В Бережанщинї треба як слїд звеличати память єго тим більше, що він був учеником бережаньскої ґімназиї. Ще на весну філїя „Учительскої Громади“ в Бережанах почала робити заходи в тім напрямі та вислала письма до всїх без виїмки місцевих україньских товариств з покликом до спільного відсьвяткованя ювилею поета і вибрала в тій цїли своїх відпоручників до спільного комітету, що заняв би ся устроєнєм торжества. Відпоручники вибрані товариствами рішили на нарадах дня 3 мая і 20 вересня с. р., як найторжественнїйше відсьвяткувати в перших днях падолиста с. р. ювилей поета при співучасти місцевої і замісцевої інтелїґенциї, духовної і сьвітскої, міщан і селян та уложили відповідну проґраму. Тепер звертає ся комітет отсею дорогою до всїх сьвідомих одиниць в бережаньскім повітї з просьбою, щоби взяли як найчисленнїйшу участь в торжестві та тим способом додали єму блеску. Точнїйший реченець сьвята подасть ся пізнїйше. Всякі письма в справі ювилею просить ся слати на адресу: Володимир Гусак, учитель ґімн. в Бережанах. — За комітет: *о. Омелян Гавришо*, містопредсїдатель; *Володимир Гусак*. секретар.

— **Чо об не можна у Львові знайти.** Гринько Онисько „знайшов“ візок до розношеня овочів і продав єго на площи Ґолуховских. Властитель візка Ґершон Нестель пізнав свій візок і казав, що той візок вкрадено єму з подвіря реальности при ул. Божничій, але Онисько обставав рішучо при своїм, що він той візок знайшов. Ониська взяли поки що під ключ, щоби не згубив ся, заким буде міг поставити доказ правди, як то у Львові вже навіть візки гублять ся і знаходять ся.

— **Запомоги.** Головний Видїл тов. „Просьвіта“ у Львові надїлив в сім піврокі стипендиєю по 10 К з фонду Всесьв. о. дра Івана Гробельского, пралата в Станїславові, отсих учеників народної школи в Порохнику: Ми-

---

Однак я чув богато про силу божевільних в хвилях нападів і постановив розброїти єго чемностию.

По хвиля відозвав ся до мене задуманий:

— Отже ви божевільний. Жаль менї вас.

— Не люблю божевільних — додав небавком. — А проте працюю для них, хотячи злагіднити їм терпінє; маю занадто добре серце. Тепер на моїй голові спочиває доля чотирох тисяч шістьсот двайцят сїмох тих нещасних. Перепрашаю... нї... чотирох тисяч шістьсот двайцять шістьох... Вийшло менї на хвилю з памяти, що один помер.

— Помер? І в який спосіб? — спитав я, удаючи незвичайно заінтересованого, хотяй на дїлї не богато се мене обходило.

— Дуже просто... я застрілив єго.

Потягнув курок револьвера і вистрілив крізь вікно.

— В той спосіб! — додав зовсім спокійно.

Опісля знов звернув ся до мене, держачи все револьвер перед собою, звернений в мою сторону. Передїл ваґона почав наповняти ся синявим димом. Голос вистрілу згубив ся серед гуку поїзду.

— Говорю се вам, щоби дати доказ, що зовсім не бою ся божевільних — тягнув дальше. — Може би ви були так добрі заспівати менї арию з якоїсь опери.

— Не вмію співати — відповів я.

— Не правда! — крикнув. — Вмієте, лише кпите собі з мене. Але зі мною нема жартів. Прошу не дивити ся на алярмуючий прилад! Знайте притім, що в послїднім передїлї нема нїкого, я передсьвідчив ся про се, заким заняв місце у ваґонї. Прошу співати... люблю музику і спів!

Байдужно звернув на мене знову дуло револьвера і сказав:

— Зачинаю числити до десятьох: один, два, три...

Однак я не дочекав сїмки і з цїлої сили почав співати арию з „Гарної Олени“.

Божевільний кивав до такту головою і виявляв велике вдоволенє.

— Незле, незле — сказав вкінци по другім куплетї. — А чи вмієте ви лїтати?

Я видивив ся на него очима, що зі страху отворили ся широко.

— Лїтати — пояснив менї, рухаючи пальцями — лїтати у воздусї.

Я надумував ся, що сказати. Вкінци рішив ся заперечити, хотяй знав, що се викличе у него скаженість. Очи божевільного нагло запалали тряюмфом і співчутєм.

— А я вмію — сказав.

Блиснув менї маленький огник надїї і я постановив скористати з того. Удав найбільше здивоване.

— То перевисшає силу звичайних людий — говорив з відтїнком іронії. Ви певно навіть не здогадували ся, що говорите з чоловіком, котрий... Ви певно думали, що розмовляєте із звичайним дурнем, ослом... Не перечте, ви мали таку гадку, виджу єї, фют!

Бум! — роздав ся вистріл. — Отсе ваша думка; я убив єї в летї.

Нараз став ся незвичайно поважним:

— Прошу не зачинати зі мною тої розмови!

— Ви говорили щось про лїтанє у воздусї — заризикував я. — О, який я був би щасливий, колиб побачив щось подібне. Який чудовий винахід! Ах, коби я міг се побачити!...

Я затирав руки з вдоволеня. Божевільний глядів на мене з триюмфом.

— Ви справдї хочете бачити, справдї?... Отже дивіть ся!

Схилив ся, отворив двері ваґона, встав, однак оглянув ся, подивив ся на мене з підозрінєм і спитав:

— Ви лїкар?

Якась безнадїйність, змішана зі страхом, мусїла відмалювати ся на моїм лици, бо єму зробило ся мене жаль.

— Не гнївайте ся на мене. Ви не є лїкарем, бачу се, ви звичайний божевільний чоловік! Чи ви знаєте, що я навчив ся лїтати лише по то, щоби помагати божевільним, щоби забирати їх з окруженя, яке їх мучить. Мій винахід має на метї добро чоловіка, котрого звичайні люди називають божевільним.. без розуму. В тій хвили вискочу з ваґона. Побачите, полечу перед поїздом і скорше від вас стану на стациї. Дивіть ся...

Зробило ся менї єго жаль. Стояв в отворених дверех ваґона. Поїзд гнав. Очи єго мимо деякої бездушности були повні доброти.

— Зачекайте! — крикнув я. — Я вірю вам, вірю на слово, але инші люди, товпи цїлї... Приїдемо на стацию.

Божевільний глянув на годинник.

— За десять мінут.

— Приїдемо на стацию... аж там вискочите і станете лїтати у воздусї а всї упадуть на колїна. Начальник стациї кине до гори свою червону шапку, а я буду кричати: „славно, славно!“

— Так, так — кликнув божевільний — начальник, червона шапка... славно... гура...

І в екстазї почав здіймати черевики, які викинув крізь вікно, штани, шапку. Тою самою дорогою поїхали скарпатки, калєсони.

— Не дивіть ся на мої ноги — сказав до мене, натягаючи конець сорочки на колїна — погляд чоловіка врече.

— Але мусите признати, що маю гарні ноги — докинув з відтїнком хвальби.

Поїзд впав на стацию і задержав ся.

— От, тепер — сказав божевільний. — О! яка товпа! Бачу начальника в червоній шапцї... Позір! Вже лечу!

Вискочив і впав просто на руки двох сторожів і лїкаря, котрі повідомлені телеґрафічно про єго утечу, ждали на стациї. Я бачив, як ще хвилю сїпав ся, бачив єго голі пяти у воздусї аж вкінци забрано єго.

— І тодї — закінчив Револь — та товста родина зі своїми річами заповнила мій передїл. Я з одушевленєм помагав умістити ся нянцї на сидженю, з одушевленєм гладив по хребтї пса, котрого добрі, людяні очи успокоювали мене по відходї божевільного.

хайла Нижника, Прокоповича Івана, Марию Шуплат, Павлину Фідель. Сю стипендию після волї фундатора роздано в читальні „Просьвіти“ в присутности всїх членів. — *О. Данило Бодревач*, парох.

— Великий і малий, в Чернівцях і у Львові. О мантїїв і злодїїв всїлякого рода впрочім не трудно і не новина, що один або другий втече. Цїла штука в тім, чи їх зловлять, от хоч би й сих двох. Перед кількома днями втїк з Черновець урядник буковиньского банку краєвого Ізаак Гальперн, оставивши сотки векслевих зобовязань. Ізаак Гальперн служив спершу в буковиньскім кредитовім земельним банку, де став лїквідатором. Єго платня виносила около 300 корон місячно. Від кількох лїт займав ся Гальперн потайки продажию додатків де капелюхів і т. п. на велику скалю. Таким робом затягнув чимало товарових і безпосередних довгів. До спілки з якимсь Давидом Зінґером, соліцитатором одної з адвокатских контор, почав інтерес на великі розміри, заложивши навіть чималий маґазин. Підприємство ішло не зле. Гальперн затягав довги, маючи великий кредит, який використав як найкрасше. Але послїдними часами пішла чутка, що Гальперн пустив ся на біржеві спекуляциї, в яких потерпів чимало втрат. Коли почали западати векслеві реченцї, а не було покритя, вийшло все на яву, бо зголошено векслів на 70 до 80.000 корон. В межичасї Гальперн, будучи на відпустцї, попросив о єї продовжене в цїли виїзду до віденьскої лїчницї, виказуючись лїкарскою посьвідкою. Відпустку одержав. Недавно одержала дирекция лист від Гальперна, в котрім він повідомляє, що удасть ся до лїчницї. За те приватно повідомлено дирекцию, що Гальперна у Відни нема, та що він повандрував до Америки. Загалом сума, на яку Гальперн натягнув своїх вірителів, виносить 150.000 кор.

У Львові знов лиш маленький дефравдант показав свою штуку. Єсть то також син Ізраиля, Макс Рубінштайн, котрий був практикантом в асекурацийнім товаристві „Фенікс“. Дня 18 с. м. дали єму лист грошевий, в котрім було 1255 кор. 65 сот. і він мав надати той лист на почтї під адресою дра Ізидора Диха у Вісбаденї. Дня 22 с. м. одержало згадане товариство телеґрафічний урґенс дра Диха, а з майже рівночасно і від Рубінштайна, котрий від кількох днів не показував ся в бюрі, лист датований з Відня, в котрім він доносить, що „гроші згубив і зі страху втїк до Відня“. В виду того, що Рубінштайн вже день перед висилкою грошевого листу взяв був зачет на свою платню у висотї 10 К, отже як видко, не мав гроший, а товариству предложив реценїс на висланий до дра Диха лист, нема найменшого сумнїву, що Рубінштайн вкрав гроші і утїк з ними до Відня.

Телеґрами.

Відень 25 вересня. Президент палати послів скликав палату на засїданє в дни 5 жовтня о 11 год. перед полуднем. На порядку дневнім проект зміни реґуляміну нарад палати.

Льондон 25 вересня. „Morning Post“ доносять з Тегерану 24 с. м.: Шеф Туркменів телеґрафував до ґубернатора, що зловив бувшого шаха і просить о дальші вказівки.

Порт-Саід 25 вересня. Ходить чутка, що Турки заняли італїяньский пароплав особовий „Королева Марґарета“ коло Мерсини. Вислїдок того відрочив італїяньский пароплав „Босфор“ свій від'їзд до сирийских портів з обави, щоби Турки й єго не забрали.

Ґібральтар 25 вересня. До Бюра Райтера доносять з Мелїлї з доброго жерела, що в послїдній борбі над рікою Карт було ранених 76 вояків і 14 офіцирів іспаньских.

Мальта 25 вересня. Кружляк „Медеа“ одержав приказ відплисти нинї на Схід. Командант кружляка має в руках запечатане письмо з дальшими приказами.

Тегеран 25 вересня. Салар ед Давлех з великим войском неребуває у віддалї кількадесяти кільометрів від міста; як зачувати, має він 10.000 кінноти і богато піхоти та 12 пушок.

Надіслане.

Руско-анґлїйский підручник.

Для вибираючих ся до Америки!

„Хто знає 500 слів якоїсь мови, може сьміло полагоджувати всї свої щоденні потреби“.

Скорше найде щастє в Америцї той, хто розуміє хоч трохи анґлїйску мову. Єсли маєте намір коли небудь там їхати, купіть собі **„Руско-анґлїйский підручник“** до скорого і певного вивченя анґлїйскої мови з докладним виговором, з додаток словарця, найпотрібнїйших щоденних розговорів і всяких інформаций.

Книжка обнимає 254 сторін друку, і є в твердій опрацї. — Видана в Америцї.

Коштує 3 кор. з пересилкою.

Висилаєсь за попереднии надісланєм грошей або за післяплатою.

Замовленя приймає: Ст. Вартиньский, Друкарня „Ґаз. Львів.“ ул. Чарнецкого ч. 12 Львів.

Подорож довкола землї.

Весела товариска гра для науки і забави Накладом Руского Товариства Педаґоґічного Львів, 1910. — Цїла гра гарно обдумана. Она незвичайно цікава, займаюча, а до того дуже навчаюча. Складає ся з трех частий: 1) землї на якій означені головні місця, до котрих мають загостити подорожні, 2) гранки, призначеної до кидання і 3) чотирох подорожних: піхотинця, наколесника, самоїздника і козака. Подорожні виїздять рівночасно зі Львова, з площі сьв. Юра і по довгих пригодах в подорожи довкола землї, вертають назад до Львова перед Бурсу Р. Т. П. на ул. Потоцкого. Гро незвичайно складна і вправляє знаменито думанє і память. Надає ся дуже до забави дїтий, а навіть старших. При тім звертає увагу на розбуджене патриотичних чувств грача. Девіза гри така: „Їдьте, любчики в сьвіт, навчайтесь в чужих людий розуму і вертайте чим скорше домів, просьвічати рідну любу Україну.

„Щоб і ми, якдругі в сьвітї,
Засияли у просьвітї,
Шляхом поступу ішли,
А навчившись між чужими,
Працювали над своїми,
Кращу долю віднайшли“.

„Закон ловецкий“

брошуру на часї і для всїх потрібну, замовляйте по цїнї 80 с. враз з пересилкою у накладника І. Мойсейовича, ул. Оссолиньских ч. 11.

— Домашна кухня. (Як варити і печи?) Зладила Леонтина Лучаківска. Львів 1910. Накладом Миколи Заячківского. З друкарнї Івана Айхельберґера, Львів, Ринок ч. 10. — Цїна одного примірника 1 К 50 с.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1911 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТНА. Поїзди посьпішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненєм чисел мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·35**, 3·40, **8·22**, 8·45, **2·30**§), **2·45**, 3·50*), 5·46†), 6·05, **7·00**, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева, §) від 1/6 до 15/9 включно щоденно, †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·15, 10·40, 2·35†), **2·18**, 8·46, 11·13.
†) до Красного.

До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·15**, 9·37, **2·20**, 3·05*), 6·29†), 10·48.
*) до Станиславова, †) до Коломиї.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02§), 1·45, 6·50, 11·27.
§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в недїлї і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·35, 9·05, 3·40, 10·40.

До Сокаля: 7·35, 2·28, 7·49, 11·35*).
*) до Рави рускої (лиш в недїлї).

До Яворова: 8·20, 6·00.

До Підгаєць: 5·58, 6·16.

До Стоянова: 7·50, 5·20.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·30, 11·00, 2·52†), **2·33**, 9·09, 11·33.
†) До Красного.

До Підгаєць: 6·12, 1·30*) 6·30, 10·40§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і недїлю

До Стоянова: 8·12, 5·38.

З Личакова;

До Підгаєць: 6·31, 1·49*), 6·51, 10·59§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і недїлю.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2·22**, 5·50, 7·30, **9**, 10·15, **1·30**, **2**, 5·48, 7·15†) **8·25**, 9·50.
†) з Мшана від 15/6 до 30/9 включно що дня.

З Підволочиск: 7·20, 11·55, **2·10**, 5·40, 10·10†), 10·30.
†) з Красного.

З Черновець: 12·05, 5·45†), 8·05, 10·25*), **2·05**, **5·52** **6·26**, 9·34
*) із Станиславова. †) з Коломиї.

З Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19 §), 11·09.
§) Від 16/6 до 10/9 включно лиш в недїлї і р. кат. сьвята.

З Самбора: 8·00, 9·58, 1·40, 9·00.

З Сокаля: 7·33, 1·26, 8·00.

З Яворова: 8·15, 4·30.

З Підгаєць: 11·15, 10·20.

З Стоянова: 10·04, 6·30.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·35, **1·55**, 5·16, 10·18. 9·52†)
†) З Красного.

З Підгаєць: 7·26*), 10·54, 6·24*), 9·57, 12·00§)
*) З Винник. §) З Винник в суботу і недїлю

Зі Стоянова: 9·42, 6·11.

На Личаків:

З Підгаєць: 7·10*), 10·38, 6·08*), 9·41, 11·44§)
*) З Винник. §) З Винник в суботу і недїлю

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЄЦКИЙ.

Телефон 452. Телефон 452.

Містове бюро

„Ц. К. зелізниць держав.

у Львові пасаж Гавсман ч. 9

видає

Білети складані комбіновано - окружні до всіх і зі всіх значнійших місцевостий Европи важні 60, 90 і 120 днів.

Білети складані в однім напрямі на німецких зелізницях, важні 45 днів.

Білети картонові, звичайні, до всіх стаций в краю і за границею.

Асиґнати

на місця в спальних ваґонах.

Продаж всяких розкладів їзди і провідників.

Замовлені білети на провінцию висилають ся за почтовою післяплатою або за посередництвом дотичної зелізничої стациї.

При замовленю складаного білету треба надіслати 5 корон задатку і подати день, від котрого білет має бути важним.

Телеґрафічна адреса: Stadtbureau, Львів.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Надопада. (Телефона ч. 527).